

Takové normální odpoledne

Moses Škoda

Sedíme v parku, Dan a já. Je příjemně teplo a listy šumí ve větru. Holky už dávno začaly nosit minisukně a já si můžu hlavu ukrotit. Můj pohled se zastaví na jedné, která leží na zádech asi osm metrů od nás na trávě a opaluje se. Hnědý vlasy s červeným nádechem a na sobě jenom sluneční brejle, vršek od plavek a minisukni.

Dan, můj šestiletý synovec, kterýho jsem na dnešek dostal na hlídání, má úplně jiný starosti. Na klíně má otevřenou knížku a čte si. Nakloním se k němu.

„Co si čteš?“ ptám se. Pořád po očku koukám na svou hnědovlásku.

Dan podrží knížku tak, abych viděl obal, a pokračuje ve čtení. *Malý princ*.

„Je to dobrý?“ ptám se. Hnědovláška se mezitím obrátí na břicho a zdvihne si minisukni, aby si opálila zadek. Velkej macatej zadek. *Mě jebne*.

Dan si dává s odpovědí načas. „Mmm,“ zahučí nakonec a zatřepe neurčitě hlavou. Jasně, taky nejsou konverzační typ.

Hnědovláška se chvíli vrtí, podívá se, kam se pohnulo Slunce, spraví si ramínka od plavek a nakonec se otočí nohama ke mně. A nohy pro jistotu roztáhne.

Úžasem vykviknu a Dan se na mě podívá. Pak sleduje můj pohled až k hnědovlásce.

„Ta paní se ti líbí?“ zeptá se s nevinnou zvědavostí. Má mě přečtenýho.

Na tváři mi ta otázka vyloudí úsměv. „Ale jo. Dal bych si říct.“

„Chtěl bys jí dát pusu?“ Teď už se kření. A já se zasměju. *Jasně že jo, akorát ne na rty*.

Nahlas ale řeknu: „No, to taky. Ale u dospělejch je to trochu jiný. Ti spolu dělaj' taky jiný věci, když se maj' rádi.“

„Jaký věci?“ vyzvídá Dan.

„No,“ zamyslím se. „Víš jak se dělaj' děti, ne?“

„Jako soulož? Jasně,“ přikývne Dan. „Četl jsem to v encyklopedii Lidský tělo.“ Na chvíli se zamyslí. Pak řekne: „To je takový to, jak se ztopoří penis...“

„No, dobrý, dobrý,“ zarazím ho, než to začne nějak rozvádět. Doufám, že hnědovláška je z doslechu. Pokračuju: „Tak to dělaj' dospělí. Nejenom když chcou mít děti. Někdy si to rozdávaj' jen tak.“ Dan na mě kouká. „Vlastně hodně často,“ dodám.

Dan na mě hledí dost nevěřícně. „Fakt, jo?“

„No jasně.“

„A proč?“

„Protože je to, nó... dost příjemný, víš?“ Doufám, že nebudu muset zacházet do podrobností.

„A co je na tom tak příjemnýho?“ ptá se Dan. *Mě fakt jebne*.

„No,“ škrábu se na hlavě, „uvidíš. Však si to taky zkusíš,“ odpovím diplomaticky.

Dan řekne: „V té knížce nebylo nic o tom, že by to mělo bejt příjemný.“ A dodá: „Mně to teda přijde docela nechutný.“

Na chvíli se oba zamyslíme. S lítostí zjišťuju, že hnědovláška se začala balit.

„To máš jako s metalem,“ začnu. „Taky mně to přišlo nechutný, když mi bylo deset, ale časem jsem do toho dorost.“

Dan na mě kouká pro změnu nechápavě. To jsem si vymyslel pěkně debilní analogii.

„Metal je hudební styl,“ vysvětluju. „Zapomeň na to.“ Vytáhnu cígo a zapálím si.

„Maminka říkala, že přede mnou nemáš kouřit. Že se to od tebe naučím,“ řekne Dan. Pokrčím rameny. „Život je pes.“

Další pauza. Hnědovláška skládá deku a zadek při tom vystrkuje na mě.

„Takže dospělí souloží pořád a nám o tom nikdo nic neřekne?“ Dan se zatváří dotčeně.

„Pořád ne,“ řeknu s úsměvem. „Jenom když se jeden druhému líbí. To není zas tak často.“

„Aha. Takže kdyby ses té paní líbil, tak byste spolu mohli souložit?“ povídá Dan.

„Jo, v podstatě jo,“ zasměju se. „Ale to by musela chtít. Občas se holce líbíš, ale ona stejně nechce, protože holky jsou holt divný.“

„A proč se jí nezeptáš?“

Usměju se. „No, to není tak jednoduchý. Já se trochu stydím oslovovat holky, víš?“

Vtom Dan beze slova vyskočí z lavičky a rozběhne se za odcházející hnědovláskou. Polije mě studeněj pot. Co to ten vůl zase vymýšlí?

Dan doběhne hnědovlásku a něco jí říká. Ona se otočí a chvíli mě hledá očima. Když mě najde, propadajícího se studem, podívá se na mě, jako by mě chtěla zabít. Nakonec něco řekne Danovi a dá se zase do kroku. Dan běží zpátky. Mám obličej schovanej v dlaních.

„Tak asi nic, tyjo,“ spustí Dan, když ke mně doběhne. „Ptal jsem se jestli nechce souložit. Že ty by sis ‚dal říct‘. No a víš, co říkala?“ Vítězoslavně se nadechne: „Že seš nechutnej.“ To se mi zdá. „Vidíš? Já to věděl. Já myslím, že sis to celý nějak popletl. Mně to přišlo hned divný.“ Vyskočí na lavičku a pomalu se dá zase do čtení.

Sedím tam, s hlavou v dlaních, a najednou se začnu smát. Přísahám bohu, *mě z toho kluka úplně normálně jebne.*